

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Hr. Nødgaard hævdede, at der var sket rigtig meget på det psykiatriske område i de sidste 20 år, underforstået, at det hele står sådan set ikke så slemt til endda. Jeg vil bare sige, at så ville jeg nødigt have oplevet, hvordan det så ud for 20 år siden.

Jeg har i forbindelse med mit medlemskab af § 71-udvalget haft mulighed for at komme rundt og se de forskellige afdelinger, og jeg må sige, at jeg synes, det står grelt til. Folk ligger stuvet sammen på tre- og firsengsværelser, der har et areal på omkring 12 m². Vi oplever, at folk bliver bæltefikseret og tvangsmedicineret som følge af mangel på personale rundt omkring. Det er meget trist og håbløst mange steder. At der så er et enkelt eksempel på, at det fungerer efter hensigten, det er rigtigt, men det er ikke det generelle billede.

Det, der egentlig bragte mig på talerstolen, var fru Lindbo Larsens bemærkninger om den psykiatriske udrykningstjeneste. Jeg synes, at den socialdemokratiske ordfører forfaldt lidt for meget til det argument, at det er et spørgsmål om modeller og nu må man vurdere frem og tilbage.

Altså det korte af det lange er, at man har diskuteret den her udrykningstjeneste i flere år. Man har besluttet det i Københavns Amt. Vi har hårdt brug for de erfaringer, vi kan indhente ved sådan en ordning. Derfor synes jeg, det ville være dejligt, hvis Socialdemokratiet her fra Folketingets talerstol i dag ville give et entydigt tilsagn om at ville være med til at lægge politisk pres på de involverede parter, så vi kan få den ordning i gang, så vi kan få indhøstet de nødvendige erfaringer.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Det, der kalder mig herop, er fru Anne Baastrups spørgsmål til fru Tove Lindbo Larsen om den lovgivning, der blev lavet – ikke for et par år siden, men faktisk i 1989 – om tvang i psykiatrien.

Nu var jeg tilfældigvis selv ordfører dengang og kan derfor med meget god grund huske – jeg har i øvrigt også teksten her – hvad det var, der blev vedtaget, og hvad det var, der skete dengang.

Fru Anne Baastrup siger, at bl.a. Socialdemokratiet nedstemte et ændringsforslag fra SF, som fastlagde rammerne for, hvordan den fysiske

standard skulle være på vores psykiatriske sengeafsnit. Det er egentlig interessant, for når man læser samtlige 32 ændringsforslag igennem, er der faktisk ikke i et eneste af de af SF stillede ændringsforslag den beskrivelse, men det er der til gengæld i det ændringsforslag, der ligger fra den daværende justitsminister, og som vi, det erkender jeg blankt, også støttede, og det gjorde vi endda med meget god grund. Der er nærmere defineret, hvad vi betragter som god sygehusstandard også set i forhold til de psykiatriske sengeafsnit.

Der er man inde på spørgsmålet omkring opholdsrum, sengestuer, uddannelse, personale, frisk luft, mulighed for at skifte opholdssted i dagens løb, alt sammen tiltag, som meget gerne skulle være med til at bevirke, at vi fik et miljø, som blev mindre angst- og aggressionsskabende. Det var noget af det, som rent faktisk blev vedtaget. Så jeg tror, fru Anne Baastrup husker lidt forkert.

(Kort bemærkning).

Tove Fergo (V):

Til fru Lissa Mathiasen: Det er da glædeligt, at det blev vedtaget, men når man tager rundt og ser på forholdene, fungerer det jo ikke sådan. Og det er det, der er det helt afgørende vigtige, hvordan hverdagen er, hvordan livet derude i samfundet er, på hospitalerne, og ikke så meget, hvad der står i forskellige ændringsforslag, der er vedtaget herinde.

Det, der kaldte mig herop, var hr. Poul Nødgaards udfald mod de politikere, der havde været på talerstolen og kritiseret forholdene for de sindslidende i Danmark. Jeg er helt enig med hr. Poul Nødgaard i, at forholdene var meget dårligere, dengang vi havde de store statshospitaler. Det var godt, at det blev lagt ud til amterne og kommunerne, og ved at læse psykiatriplanerne for samtlige amter og kommuner i dette land må jeg også konstatere, at der er en god hensigt og en god vilje, og der er også gode forhold mange, mange steder i dette land.

Men det er sådan set ikke så interessant, for det er jo bare en selvfølge. Det, der er vigtigt for os, er at sikre, at der bliver sat fokus på det, lys på det, på steder, hvor det ikke fungerer, og at vi så får peppet det op, så man føler, at man bør gøre noget for de mennesker, for den enkelte bliver jo stadig væk sat i en dårlig situation, hvis ikke der er gode forhold alle vegne i landet.

Vedrørende udrykningstjenesten tror jeg at fru Tove Lindbo Larsen misforstod det. Der er